

Το Σάββατο του Δικαίου Λαζάρου.

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.

Πανήγυρη λαμπρή και κοσμοχαρμόσυνη η σημερινή ημέρα, σεβαστές εν Χριστώ αδελφές, αγαπητοί εν Κυρίω αδελφοί, προανάκρουσμα της λαμπράς ημέρας του Πάσχα. Γι' αυτό και οι ύμνοι σήμερα αναστάσιμοι και η ατμόσφαιρα πασχαλινή.

Τελείωσε συν Θεώ εχθές η Μεγάλη Σαρακοστή, όπως το ψάλλει η Εκκλησία μας στα ωραιότατα εκείνα τροπάρια, «Την ψυχωφελή πληρώσαντες Τεσσαρακοστήν», και εισήλθαμε ήδη στον κύκλο των Δεσποτικών Εορτών και γεγονότων της επί γης ζωής του Κυρίου, που οδηγούν στα άχραντα Πάθη και τη ζωηφόρο Του Ανάσταση.

Σήμερα ο Άδης «στένων βοά» προοιμιακά, επαιθανόμενος το επερχόμενο τέλος του. Ο Δεσπότης του θανάτου και της ζωής Κύριος αφήνει σκοπίμως να παρέλθουν τέσσερις ημέρες από την κοίμηση του δικαίου Λαζάρου, για να πιστωθεί ασφαλέστατα ο θάνατος, μα και το υπερφυές της ανάστασης του φίλου Του. Έρχεται λοιπόν στη Βηθανία και

δακρύζει πορευόμενος προς το μνήμα του Λαζάρου, όχι μόνο δείχνοντας την προς αυτόν αγάπη Του, μα και την φιλοικτίρμονα διάθεσή του στην πεσούσα στη φθορά ανθρώπινη φύση και επιβεβαιώνοντας, για μια ακόμη φορά, την ανθρώπινη φύση, που ο ίδιος αληθώς και καθ' ολοκληρία προσέλαβε.

Η παντεξούσια φωνή του Ζωοδότου Χριστού σείει συνθέμελα τα ταμεία του Άδου, όπου και ο τετραήμερος Λάζαρος βρισκόταν δέσμιος, δεσμούς αλύτοις ανθρωπίνως, και άκων τον απολύει.

Το δεσποτικό κέλευσμα, «Λάζαρε, δέυρο έξω», ως άλλο δημιουργικό «Γενηθήτω» Αυτού, που είναι «η Ζωή και η Ανάσταση», αναπλάθει τη φθορά της φύσης, διώκει τη δυσωδία της αποσύνθεσης του νεκρού, επαναφέρει από τα καταχθόνια την ψυχή του φίλου, και ευθύς ο Λάζαρος ανίσταται. Και τότε, θαύμα τω θαύματι ηκολούθη. Γιατί ο νεκρός εξέρχεται του μνημείου, αν και «δεδεμένος κειρίαις», παρόλο δηλαδή που ήταν σφιγκτοδεμένος καθ' όλο του το σώμα χειροπόδαρα με τα εντάφια σπάργανα, τις ρούχινες εκείνες λωρίδες, με τις οποίες οι Ιουδαίοι σαβάνωναν τους νεκρούς. Επαναφέρει λοιπόν θαυμαστώς ο Κύριος στη ζωή των πέντε αισθήσεων τον τετραήμερο ο εκ νεκρών τριήμερος, πιστούμενος τις δύο φύσεις του ενός Θεανδρικού Του Προσώπου.

Η υπέρ έννοιαν έγερση του Λαζάρου, που συνέβη «μικρόν προ του Πάθους του Κυρίου», αποτελούσε και αποτελεί ταυτόχρονα διαβεβαίωση για την κοινή των ανθρώπων εκ νεκρών ανάσταση, όπως ασματομελωδείται στο ωραιότατο σημερινό απολυτίκιο («Την κοινήν ανάστασιν, προ του σου πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τον Λάζαρον, Χριστέ ο Θεός»), αλλά και εγγύηση της του Χριστού Ανάστασης και προανάκρουση της τελειωτικής νίκης του αρχηγού της ζωής κατά του Άδη και του θανάτου, με τη νεκρόζωη ταφή και έγερσή Του. Κι επειδή πολλοί Ιουδαίοι πίστευσαν με το μέγα τούτο σημείο στον Κύριο και οι αρχιερείς αποφάσισαν να θανατώσουν, όχι μόνο τον Χριστό, αλλά και τον Λάζαρο, αυτός, σύμφωνα με αρχαιότατη παράδοση, φεύγει κρυφά από τη Βηθανία (ήταν τότε τριάντα περίπου ετών) και έρχεται στην αρχαία περίφημη πόλη του Κιτίου, τη σημερινή Λάρνακα, όπου, περί το έτος 45, χειροτονείται από τους αποστόλους Παύλο και Βαρνάβα πρώτος επίσκοπος Κιτίου.

Μετά από δεκαοκτώ έτη ιεραποστολικής εν Κύπρω δράσης και τριάντα έτη μετά την έγερσή του, εκοιμήθη και πάλιν ο άγιος Λάζαρος στο Κίτιο. Επάνω από τον τάφο του ανηγέρθη παλαιοχριστιανική βασιλική, της οποίας τα κατάλοιπα εντάχθηκαν στον σημερινό περίλαμπρο ναό, χρονολογούμενο στον 10ο αιώνα.

Κατά τις εργασίες συντήρησης του ναού, το έτος 1972, αποκαλύφθηκε ταφική κρύπτη κάτω ακριβώς από το ιερό Βήμα, με μαρμάρινες ρωμαϊκές σαρκοφάγους. Σε μία απ' αυτές, που φέρει χαραγμένη την επιγραφή, ΦΙΛΙΟΣ, δηλαδή φίλος, αγαπημένος, και θεωρείται ως ο τάφος του αγίου Λαζάρου, βρέθηκε και τμήμα ιερών λειψάνων, τα οποία αποδίδονται σ' αυτόν. Αξιώθηκα να τα ιδώ μυροβλύζοντα. Και η μυροβλυσία τους συνεχίζεται μέχρι και σήμερα.

Πριν δε από δέκα περίπου χρόνια, τέτοια μέρα, μικρά αθώα παιδιά, κατεβαίνοντας εκεί, είδαν τον άγιο, μέσα σε υπέρλαμπρο φως, να κάθεται επάνω σ' εκείνο ακριβώς τον τάφο, ομολογώντας στα παιδιά ότι είναι ο άγιος Λάζαρος. Κι όταν τα παιδιά φοβισμένα έτρεξαν και κάλεσαν τους γονείς τους, εκείνοι δεν είδαν τον άγιο, αλλ' οσφράνθηκαν μία υπερκόσμια ευωδία διάχυτη στον χώρο.

Ας ικετεύσουμε τον άγιο Λάζαρο, με την προς Θεόν παρρησία του, να αξιώσει κι εμάς να ιδούμε την προσωπική ανάσταση της ψυχής μας από τα δεσμά της αναισθησίας και τον λίθο της πώρωσης. Για να γίνει τούτο όμως, χρειάζεται, κατά την αναγωγική ερμηνεία των Πατέρων της Εκκλησίας μας, η κοπιώδης πράξη και εργασία των αρετών, που συμβολίζει η μεριμνώσα περί πολλά αδελφή του Λαζάρου Μάρθα· και ύστερα, το φιλόθεο χαρμόσυνο πένθος και η πνευματική θεωρία, σύμβολο της οποίας είναι η άλλη αδελφή του Λαζάρου, η Μαρία, «ήτις την αγαθήν μερίδα εξελέξατο».

Κι όταν εμείς κι ο τόπος μας απαλλαγούμε από τα δεσμά της ποικιλώνυμης αμαρτίας και των ξένων στην Πίστη μας ηθών, θα τροchioδρομηθεί αναμφίβολα και η έγερση από τα δεσμά της βαρβαρικής δουλείας, την οποία ελπίζουμε και προσευχητικά οραματιζόμαστε

ερχομένη, χάριτι και φιλανθρωπία του Μεγάλου Θεού και Σωτήρος Χριστού, πρεσβείαις της Θεοτόκου και πάντων των αγίων. Αμήν.

**Από την ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου
Αρχιμανδρίτης Φώτιος Ιωακείμ.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>